

Калчо. Но сега?

Бързаковъ. Какво сега?

— Сега азъ искамъ да чуя отъ устата ти още веднажъ... Да ми обяснишъ тъй както си го проумѣлъ съ ума си., Ти си уменъ, ученъ човѣкъ... Тогазъ никой не можеще съ умъ да те надвий... Сега азъ те моля, кажи ми: на ли е истина, че нѣма Богъ?.. Че нѣма Божий сждъ!

— Ако е за утѣха.

— Не; не само за утѣха... Моля те кажи ми го. Но тъй разпалено, тъй убедително както нѣкога. Твоитѣ речи бѣха тъй пламенни!

— Само безумнитѣ глави пламватъ, както моята нѣкога.

— Не; не учителю!.. Ти ще ми кажешъ... Кажи ми го да умра спокоенъ.. Много злини съмъ правилъ на хората. Жестокъ бѣхъ къмъ по-слабитѣ отъ мене. По-жестокъ и несправедливъ отъ това що бѣхъ къмъ тебе!

— Да, чувахъ.

— Тъй е! Не го крия. Ще го кажа. Цѣлъ свѣтъ да го чуе... И ако има другъ свѣтъ; ако има другъ свѣтъ; ако има небесенъ сждъ — стрешно е! (въ полуда). Страшно е учителю!.. А една твоя дума, едно слово — би ме спасило., (треперяще) Казвай, учителю, спаси ме... продумай: да или не!

Бързаковъ изтрѣпва предъ вужасения погледъ на Калцункова. Смилява се сърдцето му и е въ колебание да каже утешителна дума, ала настрѣхва му косата и съ болка прошепва:

— Да!

Калчо Калцунковъ трепва, като промушенъ и извиква колкото сила има: